

Censura i periodisme: seminari a la Mercè

El Centre Cultural de la Mercè, conjuntament amb el Col·legi de Periodistes de Catalunya, Demarcació de Girona, va acollir el dijous 20 de febrer un seminari titulat «Llibertat d'expressió / Llibertat d'informació», emmarcat en el cicle d'actes «Pensament, existència i llibertat», de l'Aula d'Humanitats.

Una anàlisi del denominat «quart poder» —els mitjans de comunicació— ha d'incloure forçosament la reflexió sobre el seu grau de llibertat real a l'hora de generar informació. És tan fonamental per a la convivència democràtica el lliure accés a la informació com la capacitat dels mitjans i dels periodistes per transmetre-la als ciutadans de manera veraç i objectiva. I es tracta d'un exercici de reflexió permanent, perquè la tendència a apropiarse dels continguts, de «teledirigir» les notícies en funció de determinats interessos, és inherent als grups de poder, i més evident en els darrers temps, que propicien actituds més conservadores i, doncs, més susceptibles envers el lliure exercici periodístic.

El seminari «Llibertat d'expressió / Llibertat d'informació» ha volgut aportar, de la mà de destacats professionals del

periodisme, les seves respectives anàlisis sobre la censura, l'ètica professional, l'autocensura i la capacitat d'oferir uns continguts objectivament vàlids al lector, oient o espectador.

El seminari, principalment dirigit a estudiants de periodisme i comunicació, era convalidable per a un crèdit de lliure elecció de la Universitat de Girona. La presentació va anar a càrrec del president de la Demarcació de Girona del Col·legi de Periodistes, Enric Matarrodona, el qual va cedir la paraula a Narcís-Jordi Aragó, expresident d'aquesta entitat, actual director de la *Revista de Girona* i amb una dilatada experiència en temes culturals i periodístics gironins.

Narcís-Jordi Aragó va exposar de forma molt clara i amena la censura que van patir els diaris i setmanaris gironins des de la dictadura de Primo de Rivera fins a la fi de la llei Fraga, i exemplificà, centrant-se especialment en el cas de la revista *Presència* —de la qual ell havia estat director— els impediments i traves amb què el règim franquista pretenia sotmetre tota la informació suspecta de dissidència amb la línia oficial. Xavier Vidal-

Ramon Guardiola

L'Ajuntament de Figueres ha concedit, a títol molt pòstum, la Fulla de Figuera de Plata a Ramon Guardiola Rovira, impulsor i ànima del Museu Dalí. Han hagut de passar molts anys perquè el consistori democràtic, en un acte d'estricta justícia, honorés un alcalde del període franquista. Ramon Guardiola ho va ser durant tretze anys: de 1960 a 1973. Gironí de naixement, a Figueres va fer de mestre, d'advocat i de periodista. Va ser subdirector de *Canigó* i president de l'Institut d'Estudis Empordanesos.

Des d'aquí no podem oblidar que Ramon Guardiola va dirigir aquesta *Revista de Girona*, entre 1957 i 1972. Ell li va donar la periodicitat trimestral i l'estructura i l'aspecte que va conservar fins al 1985. Quan va prendre possessió del càrrec em va escriure: «La *Revista* encara està a les beceroles; no hi ha res fet per donar-li el to que requereix. Això farà que de moment m'hauré de salvar amb les pedres i l'arqueologia, encara que això ens farà pesats. Espero superar ben aviat l'etapa inicial». No es pot negar que ho va fer a consciència, i amb els resultats que coneixem. L'any 1985, quan jo vaig accedir a la direcció de la *Revista*, vaig contestar la seva felicitació dient-li que intentaria fer honor a la il·lusió i l'esforç que ell hi havia posat durant tants anys.

Entre les seves cartes en conservo una de molt llarga que és un petit tresor: me la va escriure la vigília de Nadal de 1957 i li va sortir, segons confessió pròpia, a raig i «sense pensar». Però ningú no ho diria, perquè conté una anàlisi molt lúcida de les diferències entre Girona i Figueres i sobre el tarannà oposat dels gironins i els empordanesos. És impossible encabir-la en aquest petit espai; valgui, com a mostra, aquest paràgraf: «Girona ha viscut sota una disciplina de segles. Figueres, en canvi, era vila reial, país lliure enmig de la rigidesa feudal; ciutat per a combatre el vassallatge, baluard del federalisme i de l'esquerranisme. No es podia entendre amb Girona...». Ho veia i ho deia un gironí de naixença i de cor que s'havia enamorat de Figueres i que ho va donar tot a la seva ciutat d'adopció. Té ben guanyada, ni que sigui amb retard, aquesta Fulla de Plata.

Narcís-Jordi Aragó